

ΕΤΟΣ 54ον

22 Οκτωβρίου 2006

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 43 (2786)

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΤΗΤΑ

«ίματισμένον και σωφροῦντα»

Στή σημερινή εὐαγγελική περικοπή ὁ Χριστός παρουσιάζεται ὡς ἐλευθερωτὴς ἀπὸ τὴν δαιμονικὴν δυνάμειν, πού κρατοῦν τὸν ἄνθρωπο αἰχμάλωτο καὶ τὸν δυναστεύουν. Σέ αὐτὴ τὴν εὐεργεσία τοῦ Θεοῦ παρατηροῦμε τὴν ἀνταπόκριση τοῦ δαιμονισμένου πού θεραπεύθηκε: μετὰ τὴ συνάντησή του μὲ τὸν ἐλευθερωτὴ καὶ σωτῆρα Χριστό, μεταβάλλεται ριζικά· ἀπὸ γυμνός γίνεται «ίματισμένος» καὶ ἀπὸ ἀλλοηρόσαλλος γίνεται «σωφρονῶν»· ἀπὸ ἀκοινωνήτος, πού ζοῦσε στὰ μνήματα καὶ στὴν ἐρήμους βρίσκεται τώρα σέ ἐπικοινωνία μὲ τοὺς συνανθρώπους του. Ἐντὶ τῆς ἐπιθετικότητας καὶ τῆς καταστροφικῆς μανίας πού εἶχε, σπεύδει νὰ συναντήσῃ γνωστούς καὶ φίλους γιὰ νὰ τοὺς διηγηθῆ τὴ θαυματουργικὴ θεραπεία του. Ἔτσι προβάλλει τὸ θέμα τῆς κοινωνικότητας τοῦ ἀνθρώπου καὶ μάλιστα τοῦ χριστιανοῦ.

Ἡ ἀνθρώπινη κοινωνικότητα

Ἡ κοινωνικότητα ἀποτελεῖ οὐσιώδες γνώρισμα τῆς ἀνθρώπινης φύσης. Βέβαια καὶ ἄλλα ὄντα ἔχουν κάποια κοινωνικότητα. Αὐτὴ ὅμως διαφέρει ποιοτικά ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη· εἶναι ἀτελέστερη καὶ ἐκδηλῶνεται μόνο σέ ὀριζόντιο ἐπίπεδο, δηλαδή τῆς ἐπικοινωνίας τῶν ὄντων μεταξύ τους. Ἐναντίον αὐτῆς ἡ ἀνθρώπινη εἶναι τελειότερη καὶ ἀναπτύσσεται καὶ κατακόρυφα ὡς θρησκευτικότητα, δηλαδή ὡς ἐπικοινωνία τῶν ἀνθρώπων μὲ τὸν Θεό. Καὶ ἡ θρησκευτικότητα, ὡς εἰδοποιὸς διαφορὰ τοῦ ἀνθρώπου, προσφέρει νέα διάσταση στὴν κοινωνικότητά του. «Ἐκεῖνος πού βαδίζει τὸν δρόμο τῆς ἀρετῆς δὲν ἰκανοποιεῖται, ἂν δὲν ἀποκτήσῃ συντρόφους», ἔλεγε ἓνας σοφός.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. η´ 27-39)

Ἡ θεραπεία τῶν δαιμονιζομένων

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθόντι τῷ Ἰησοῦ εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν, ὑπήντησεν αὐτῷ ἀνὴρ τις ἐκ τῆς πόλεως, ὃς εἶχε δαιμόνια ἐκ χρόνων ἱκανῶν, καὶ ἰμάτιον οὐκ ἐνεδιδύσκετο, καὶ ἐνοικία οὐκ ἔμενεν, ἀλλ' ἐν τοῖς μνήμασιν. Ἴδὼν δὲ τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἀνακράξας, προσέπεσεν αὐτῷ, καὶ φωνῇ μεγάλῃ εἶπε· Τί ἐμοὶ καὶ σοί, Ἰησοῦ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου; δέομαί σου, μὴ με βασανίσῃς. Παρήγγειλε γὰρ τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ ἐξελθεῖν ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου. Πολλοῖς γὰρ χρόνοις σινηροπάκει αὐτόν, καὶ ἐδεδεσμεῖτο ἀλύσει καὶ πέδαις φυλασσόμενος, καὶ διαρῶήσων τὰ δεσμά, ἠλαύνετο ὑπὸ τοῦ δαίμονος εἰς τὰς ἐρήμους. Ἐπηρώτησε δὲ αὐτόν ὁ Ἰησοῦς λέγων· Τί σοὶ ἐστὶν ὄνομα; Ὁ δὲ εἶπε· Λεγεὼν· ὅτι δαιμόνια πολλὰ εἰσῆλθον εἰς αὐτόν· καὶ παρεκάλει αὐτὸν ἵνα μὴ ἐπιτάξῃ αὐτοῖς εἰς τὴν ἄβυσσον ἀπελθεῖν. Ἦν δὲ ἐκεῖ ἀγέλη χοίρων ἱκανῶν βοσκομένων ἐν τῷ ὄρει· καὶ παρεκάλουν αὐτόν ἵνα ἐπιτρέψῃ αὐτοῖς εἰς ἐκείνους εἰσελθεῖν· καὶ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς. Ἐξελθόντα δὲ τὰ δαιμόνια ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, εἰσῆλθον εἰς τοὺς χοίρους καὶ ὤρμησεν ἡ ἀγέλη κατὰ τοῦ κρημνοῦ εἰς τὴν λίμνην, καὶ ἀπεπνίγη. Ἴδόντες δὲ οἱ βόσκοντες τὸ γεγενημένον, ἔφρυγον, καὶ ἀπελθόντες ἀπήγγειλαν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς. Ἐξῆλθον δὲ ἰδεῖν τὸ γεγονός, καὶ ἦλθον πρὸς τὸν Ἰησοῦν, καὶ εὖρον καθήμενον τὸν ἄνθρωπον, ἀφ' οὗ τὰ δαιμόνια ἐξεληλύθει, **ἰματισμένον καὶ σωφρονοῦντα**, παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἐφοβήθησαν. Ἀπήγγειλαν δὲ αὐτοῖς οἱ ἰδόντες, πῶς ἐσώθη ὁ δαιμονισθείς. Καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν ἅπαν τὸ πλῆθος τῆς περιχώρου τῶν Γαδαρηνῶν, ἀπελθεῖν ἀπ' αὐτῶν, ὅτι φόβῳ μεγάλῳ συνείχοντο. Αὐτὸς δὲ ἐμβὰς εἰς τὸ πλοῖον, ὑπέστρεψεν. Ἐδέετο δὲ αὐτοῦ ὁ ἀνὴρ, ἀφ' οὗ ἐξεληλύθει τὰ δαιμόνια, εἶναι σὺν αὐτῷ· ἀπέλυσε δὲ αὐτόν ὁ Ἰησοῦς, λέγων· Ὑπόστρεφε εἰς τὸν οἶκόν σου, καὶ διηγοῦ ὅσα ἐποίησέ σοι ὁ Θεός. Καὶ ἀπῆλθε, καθ' ὅλην τὴν πόλιν κηρύσσων ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς.

Ἡ ἀληθινὴ κοινωνία

Ἡ κοινωνικότητα τοῦ ἀνθρώπου ἐκδηλῶνεται μὲ τὴν ὑπέρβαση τῆς ἀτομικότητάς του. Ὁ περιορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου στὸν ἑαυτό του ἐμποδίζει τὴν ἀνάπτυξη τῆς κοινωνικότητας, ὅπως καὶ τῆς θρησκευτικότητας. Ἡ ὑπέρβαση τῆς ἀτομικότητας πραγματοποιεῖται μὲ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεὸ καὶ τὸν πλησίον. Ἡ ἀγάπη ξεπερνᾷ τὰ ὅρια τοῦ ἀτόμου. Τὸ ἄτομο μεταβάλλεται σὲ πρόσωπο, πού ἔρχεται νὰ συναντήσῃ τὸ ἄλλο ἀνθρώπινο πρόσωπο μὲ σεβασμὸ καὶ ἀγάπην.

Ὁ χριστιανὸς εἶναι ὁ κατεξοχὴν κοινωνικός, ἀλλῆλα καὶ ὁ κατεξοχὴν ἀντικοινωνικός ἄνθρωπος. Εἶναι ἀντικοινωνικός, γιατί ἀπαρνεῖται τὸν κόσμον καὶ τὰ πράγματα τοῦ κόσμου, γιὰ νὰ δοθεῖ στὸν Θεό. Εἶναι ὅμως καὶ κοινωνικός, γιατί στὸν Θεὸ καὶ μὲ τὸν Θεὸ βρίσκει τὴν ἀληθινὴ ἀγάπην καὶ κοινωνία μὲ ὁλόκληρο τὸν κόσμον. Ὅπως ὁ Χριστός, ἔτσι καὶ ὁ πιστὸς γίνεται ὁ πλησίον γιὰ κάθε ἄνθρωπο, ἀκόμα καὶ γιὰ τὸν ἐχθρό του. Ὁ πιστὸς ἄνθρωπος γίνεται ἐστία σωτηρίας καὶ γιὰ τὸν συνάνθρωπό του. Ἡ πίστη πού δέν ἔχει τίς κοινωνικὲς προεκτά-

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκείνον τὸν καιρὸ, ἐρχομένου τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν τὸν συνήντησε κάποιος ἀπὸ τὴν πόλιν, ὁ ὁποῖος εἶχε δαιμόνια ἀπὸ πολλά χρόνια· δὲν ἦταν ντυμένος καὶ δὲν ἔμενε σὲ σπίτι ἀλλὰ εἰς τὰ μνήματα. Ὅταν εἶδε τὸν Ἰησοῦν, ἔκραξε καὶ ἔπεσε εἰς τὰ πόδια του καὶ μὲ δυνατὴν φωνὴν εἶπε: «Τί ἐπεμβαίνεις σ' ἐμέ, Ἰησοῦ, γιὰ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου; Σέ παρακαλῶ μὴ μὲ βασανίσῃς». Διότι ὁ Ἰησοῦς εἶχε διατάξει τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον νὰ βγῆ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον. Πολλές φορές τὸν ἔπιανε καὶ τότε τὸν ἔδεναν μὲ ἀλυσίδες καὶ χειροπέδες καὶ τὸν ἐφύλαγαν. Αὐτὸς ὅμως ἔσπαζε τὰ δεσμὰ καὶ ἐφέρετο ἀπὸ τὸ δαιμόνιον εἰς τὰς ἐρήμους. Τὸν ἐρώτησε δὲ ὁ Ἰησοῦς, «Ποιὸ εἶναι τὸ ὄνομά σου;». Ἐκεῖνος δὲ εἶπε, «Λεγεὼν», διότι εἶχαν μὴ πολλὰ δαιμόνια μέσα του, καὶ τὸν παρακαλοῦσαν νὰ μὴ τὰ διατάξῃ νὰ πάνε εἰς τὴν ἄβυσσον. Ὑπῆρχε δὲ ἐκεῖ μία ἀγέλη ἀπὸ χοίρους καὶ ἔβουσκε εἰς τὸ βουνό. Καὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ τοὺς ἐπιτρέψῃ νὰ μπουν εἰς ἐκείνους. Καὶ τοὺς τὸ ἐπέτρεψε. Ἐβγῆκαν δὲ τὰ δαιμόνια ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, ἐμπῆκαν εἰς τοὺς χοίρους καὶ ὤρμησε ἡ ἀγέλη πρὸς τὸν κρημνὸν καὶ ἔπεσε εἰς τὴν λίμνην καὶ ἐπνίγηκε. Ὅταν οἱ βοσκοὶ εἶδαν τί συνέβη, ἔφυγαν καὶ τὸ ἀνήγγειλαν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τὴν ὑπαιθρον. Ἐβγῆκαν δὲ μερικοὶ νὰ ἰδοῦν τὸ γεγονός καὶ ἦλθαν εἰς τὸν Ἰησοῦν καὶ εὐρῆκαν τὸν ἄνθρωπον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶχαν βγῆ τὰ δαιμόνια, νὰ κάθεται κοντὰ στὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ, **ντυμένος καὶ σωφρονοσμένος**, καὶ ἐφοβῆθησαν. Αὐτόπαι μάρτυρες ἐπίσης τοὺς εἶπαν πῶς ἐθεραπεύθηκε ὁ δαιμονισμένος. Τότε ὅλος ὁ πληθυσμὸς τῆς περιοχῆς τῶν Γαδαρηνῶν τὸν παρεκάλεσε νὰ φύγῃ ἀπ' αὐτούς, διότι κατείχοντο ἀπὸ φόβον μεγάλον. Αὐτὸς τότε ἐμπῆκε εἰς τὸ πλοῖάριον καὶ ἐπέστρεψε. Ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶχαν βγῆ τὰ δαιμόνια, παρεκάλεσε νὰ μείνῃ μαζί του, ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε νὰ φύγῃ μὲ τὰ ἐξῆς λόγια: «Ἔγυρσε εἰς τὸ σπίτι σου καὶ διηγοῦ ὅσα σοῦ ἔκαμε ὁ Θεός». Καὶ ἔφυγε καὶ ἔλεγε εἰς ὅλην τὴν πόλιν ὅσα τοῦ ἔκαμε ὁ Ἰησοῦς.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

σεις τίς ὁποῖες ὑπαγορεύει ἡ ἀγάπη εἶναι πίστη θεωρητικὴ καὶ συνεπῶς νεκρῆ. Ὁ χριστιανὸς δὲν μπορεῖ νὰ αισθάνεται εὐχαριστημένος ὅταν εἶναι κλεισμένος στὸν ἑαυτὸ του καὶ δὲν βλέπει τίς ἀνάγκες τοῦ ἀδελφοῦ.

Τὸ Τριαδικὸ πρότυπο

Ἡ ἀληθινὴ ἀνθρώπινη κοινωνία ἀναπτύσσεται κατὰ τὸ πρότυπο τῆς Ἁγίας Τριάδας. Κάθε πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδας δὲν ἔχει μέρος τῆς θείας φύσεως, ἀλλῆλα εἶναι τέλειος Θεὸς καὶ ἔχει ὀλόκληρη τὴ θεότητα. Ἔτσι καὶ κάθε ἀληθινὸς ἄνθρωπος· δὲν ἔχει μέρος τῆς ἀνθρώπινος φύσης, ἀλλῆλα εἶναι τέλειος ἄνθρωπος καὶ ἔχει ὀλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα. Παρὰ τὴν ἀσύλληπτη διαφορὰ πού ὑπάρχει μεταξύ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου, ὁ Τρισυπόστατος Θεὸς προβάλλεται στὴν Ἐκκλησία ὡς πρότυπο γιὰ ὀλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα καὶ γιὰ κάθε ἄνθρωπο ξεχωριστά. Τὸ Τριαδικὸ πρότυπο βρῖσκει τὴν ἐφαρμογὴ του στὴν Ἐκκλησία.

Ἡ Ἐκκλησία, ὅπως γράφει ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμοιωγότης, εἶναι τύπος καὶ

22 Ὀκτωβρίου 2006: ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ΄ ΛΟΥΚΑ
Ἀβερκίου ἰσαποστόλου ἐπισκόπου Ἱεραπόλεως († 167),
τῶν ἐν Ἐφέσῳ ἁγίων ἐπτά παιδῶν († 250).
Ἦχος: β΄ – Ἐωθινόν: Η΄ – Ἀπόστολος: Β΄ Κορ. ια΄ 31 - ιβ΄ 9 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ν΄ 27-39.
Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 29 Ὀκτωβρίου, Ζ΄ Λουκά.
Ἀπόστολος: Γαλ. α΄ 11-19 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ν΄ 41-56.

εἰκόνα «τοῦ σύμπαντος κόσμου». Αὐτό φανερώνει ὄχι μόνο τή θέση τῶν χριστιανῶν μέσα στήν κοινωνία, ἀλλά καί τήν ἀποστολή τῆς Ἐκκλησίας στόν κόσμο.

Καλή καί ἀρρωστημένη κοινωνικότητα

Συνήθως ὅμως οἱ ἄνθρωποι, ἀκόμα καί οἱ χριστιανοί, διατηροῦν ἐχθρούς καί προβάλλουν στά πρόσωπά τους προσωπικές ἀδυναμίες καί κακίες. Ἔτσι διακαίολογοῦν καί τό μῖσος πρὸς αὐτούς, ἐνῶ ταυτόχρονα ἀθρώνουν τόν ἑαυτό τους. Ἡ Ἐκκλησία ὅμως καλεῖ τόν ἄνθρωπο σέ ἀντίστροφη κίνηση. Τόν καλεῖ νά δεῖ τήν κακία ἢ τήν ἀδυναμία τοῦ ἄλλου ὡς δική του καί νά τήν πολεμήσει μέσα στόν ἴδιο τόν ἑαυτό του. Πολλύ περισσότερο βέβαια τόν καλεῖ νά πολεμήσει ἐσωτερικά τίς δικές του κακίες καί ἀδυναμίες.

Ὁ πιστός ὀφείλει νά ἔχει καθαρή καρδιά καί νά βλέπει τοὺς ἄλλους καλοῦς. Οἱ λογισμοί πού καλλιεργεῖ κάποιος γιά τοὺς ἄλλους ἀποκαλύπτουν τόν ἴδιο τόν ἑαυτό του. Καί ἀπό τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο τοποθετεῖται ἀπέναντι στόν πλησίον μπορεῖ νά κριθεῖ ἡ δική του πνευματική κατάσταση.

Ἀρχιμ. Γ. Χ.

Ἀκοῦστε τό
ΝΕΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
Γιά περισσότερες Πληροφορίες: 210 72 98 222

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καί ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στόν Ἱ. Προσκυνηματικό Ναό Ἁγίας Βαρβάρας στόν ὁμώνυμο Δῆμο Ἀττικῆς. Προηγείται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καί ὁμιλεῖ ἕνας ἀπό τοὺς Ἐφημέριους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίαιωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

Οἱ «ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ» τῶν φοιτητῶν τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκτοροφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας στό Διαδίκτυο: www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main/profile/oikotrofeion.htm